ANDREW
HUNTER
MURRAY
POSLEDNÍ
ROZBŘESK
PŮL SVĚTA
V MRAZIVÉ TEMNOTĚ,
PŮL VE SPALUJÍCÍM
ŽÁRU. A TAJEMSTVÍ,
KTERÉ MUSÍ VYJÍT
NA SVĚTLO.
HOST

ANDREW
HUNTER
MURRAY

POSL
ROZB

BRNO
2021

PŘELOŽIL
VOJTĚCH
ETTLER

ANDREW
HUNTER
MURRAY

EDNI
BRESK

THE LAST DAY
COPYRIGHT © ANDREW HUNTER MURRAY, 2020
COVER PHOTO BY BALAJI SRINIVASAN / SHUTTERSTOCK.COM
TRANSLATION © VOJTĚCH ETTLER, 2021
CZECH EDITION © HOST — VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2021
(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)
ISBN 978-80-275-1034-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-1035-1 (EPUB)
ISBN 978-80-275-1036-8 (MOBIPOCKET)

A já, Josef, jsem tedy šel — a nešel: Pohlédl jsem do vzduchu — a viděl jsem, jak vzduch nehybně visí. Pohlédl jsem na nebeskou klenbu — viděl jsem, že je bez hnutí a že ptáci na nebi stojí ani nehlesnou. Podíval jsem se na zem a viděl jsem mísu, jak tam ležela, a kolem leželi dělníci a sahali do té mísy rukama a ti, co právě kousali, nekousali a ti, co si brali sousto, si nebrali a ti, co si nesli sousto do úst, už nenesli a všichni měli tváře obrácené vzhůru. A opodál hnali ovce na pastvu; už nešly dál — stály na místě a pastýř zvedal ruku, aby je popohnal holí, a zůstal s rukou napřaženou. Podíval jsem se k řece, která tam tekla — a viděl jsem kůzlata s bradou ve vodě; stála a nepila. Všechno v ten okamžik přestalo jít svou cestou.

PROLOG

ČERVEN

Půl třetí ráno a pořád žádné zprávy.

Američan čekal ve své stísněné pracovně. Čekal, až se ozve zvuk, který mu oznámí, že konečně volá Londýn.

Tu noc bylo v celé budově horko jako v peci. Klimatizace už se zase porouchala, ale on přesto jako poslední držel pozice a zabíjel čas seřizováním vysílačů, a čekal, dokud nezazvoní telefon. Zase bude muset přespat v kanceláři. Nemá šanci dostat se domů, musel by to na cestě otočit a jet zpátky.

Usrkával kávu, která už vystydla na okolní teplotu, a znovu si pročítal dokument, který mu včera přistál na stole. Psalo se v něm, že on i celé jeho oddělení dostává s dvouměsíční lhůtou výpověď.

O patnáct minut později se konečně rozdrnčel typický sled zvuků, který prozrazoval, kdo je na druhém konci.

„Jste tam?“ Hlas měl britský přízvuk, mluvil spěšně a pokašlával.

„Díkybohu. Máte dvě hodiny zpoždění.“

„Omlouvám se. Měl jsem pocit, že mě sledujou. Musel jsem počkat. Ale mám pro vás novinky. Dobré zprávy. Chystá se něco velkého.“

„A co?“

„Něco, co by mohlo úplně vychýlit rovnováhu sil. Aspoň to říká můj informátor. A ten by to měl vědět.“

Američan si povzdechl. Takové historky už slyšel stokrát. Nikdy se nevyplnily — informátor se na poslední chvíli vypařil nebo se z důležitých spisů s nejvyšším stupněm utajení vyklubaly bezcenné papíry, zapadlé u někoho na dně šuplíku, pouhá změť nesrozumitelných dat, ze kterých se nedalo vyčíst zhola nic. Také se obvykle nakonec ukázalo, že „informátor z nejvyšších kruhů" je nějaký obyčejný úředníček v krizi středního věku, který zatoužil poznat, jak se žije na druhé straně. Ale Američan byl profesionál, a tak položil otázky, které se od něj očekávaly.

„Nějaké podrobnosti? Od koho ta informace pochází?"

„Od někoho, koho jsem dobře znal. Každopádně je kompetentní. Víc než kompetentní. Něco pro nás má a konečně je ochotný nám to předat."

„A zmínil se, co by za to od nás chtěl?"

„Nechce nic. Prý už stejně nemá co ztratit. Tvrdil, že chce napravit, co napáchal — tak to řekl."

Američanovi bleskla hlavou myšlenka na jeho rodinu, na rozpálený domek, ve kterém bydlí s dalšími dvěma rodinami a není v něm k hnutí, na trpící pole, která se táhnou kilometry daleko, na všechnu tu usychající úrodu. Jeho děti od loňska zase zhubly. Měli s rodinou štěstí, že tu vůbec ještě jsou, na rozdíl od tolika jiných, a jemu přišlo iracionální a skoro až neslušné živit v sobě naději, že se věci obrátí k lepšímu. Jenže hovory jako tenhle mu to ani trochu neusnadňovaly.

„Co si o tom myslíte?" zeptal se.

Hlas na druhém konci zněl upřímně. „Že mluví pravdu."

Podíval se na úřední sdělení, které leželo na stole a oznamovalo mu, že jemu a jeho kolegům zbývá šedesát

dní, než se svět změní k nepoznání. Navzdory vedru se zachvěl.

„Doufám, že se nepletete," prohlásil. „Nemáme moc času."

1

SRPEN

Loď plná mrtvol, tak to začalo. Později si na to vzpomněla.

Tahle vypadala, že ji vlny unášejí už desítky let. Trup se nořil hluboko pod hladinu a její původní účel se nedal určit: nátěr na bocích už dávno oprýskal a kusy železa válející se po palubě zrezly tak, že už nebylo poznat, k čemu sloužily. Dokonce i svijonožci podél čáry ponoru seschli a pomřeli. Na zábradlí dřepěli dva racci, kteří nikdy neviděli člověka, a jako nějaká groteskní hlídka sledovali obzor.

V takovém stavu ji našli.

Jejich člun byl menší, rychlejší a prořezával hladinu jako nůž. Hukot přívěsného motoru byl ten nejhlasitější zvuk na kilometry daleko. Vezlo se jich na něm sedm. Každý měl na sobě svítivě oranžovou kombinézu a u pasu se mu houpala maska s obřími očnicemi a legračním tupým rypákem.

Přirazili k většímu plavidlu, vztyčili žebřík a šest z nich vyšplhalo nahoru. Sedmý zůstal na stráži. Všichni její společníci měli těžké černé boty — ona chodila v zašlých bílých teniskách. Kromě toho měli všichni na zádech automatickou pušku. Ona nenesla nic.

Zblízka loď vypadala — vlastně ani ne loď, usoudila, spíš staré rybářské bárky — ještě žalostněji. Palubní prkna se ve sluneční výhni zkroutila, zábradlí místy úplně chybělo. Dvířka do kormidelny visela napůl vyvrácená z pantů a ve větru se vrzavě pohupovala.

A vzduchem se linul slabý hnilobný zápach, který zesiloval poblíž skulin okolo poklopu vedoucího dolů do nákladního prostoru.

Dva z jejích společníků vystoupali po schůdcích do kormidelny, další dva pomalu obcházeli palubu a zkoušeli pevnost zábradlí. Ona a poslední voják přešli k poklopu uprostřed lodi. Byl zamčený na visací zámek, ale podařilo se jim ho vypáčit. Nasadili si masku, pustili se dolů a během sestupu oba vytáhli baterku. Puch se s každým krokem stupňoval a vnikal Hopperové i přes ochranný filtr do nosu. Cítila, jak se v ní probouzí obvyklé znepokojení, a zrychlil se jí dech.

Nákladní prostor lodi byl sotva větší než přepravní kontejner. Panovala tam tma. Kromě světla z jejich baterek prosvítalo mezerami mezi seschlými palubními prkny dolů už jenom pár úzkých slunečních paprsků. Vzadu ve sníženém podpalubí viselo ze stropu několik háků, na kterých se houpaly prázdné, smotané sítě.

Vepředu se kupila hromada prázdných konzerv, vedle se válelo asi deset matrací a na nich třicet lidských těl rozežraných hnilobou. Výjev doplňovala smítka prachu, která poletovala v pruzích světla pronikajících škvírami v palubě, a ono zlatavé žíhání se pohupovalo sem a tam, jak se člun kolébal na vlnách.

Její společník se lhostejně otočil a začal prohledávat zadní část nákladního prostoru. Ona posvítila baterkou na mrtvoly a přinutila se k nim přistoupit blíž, tak blízko, aby mohla nohou odstrčit cáry oblečení a prohlédnout si jejich kostry. Podle tvaru pánve většinou muži, pár žen a v rohu na pravoboku kousek od ostatních dvě menší tělíčka, u kterých se pohlaví identifikovat nedalo. Hrdlo jí sevřely dobře známé prsty paniky a musela si připomenout: *Buď v klidu, hlavně buď v klidu*. Tvař se, že jsi v klidu.

Kosti v hadrech byly zčernalé, vůbec nezářily bělobou, jak si lidé představují. A rozhodně nebyly holé. Na většině lebek se ještě ježily chomáče vlasů. Klekla si a posvítila baterkou na nejmenší mrtvolu, na paže, na potrhanou látku halící trup a pak na hlavu. Ještě se jí ani neprořezaly druhé zuby. Poblíž ležel na prknech jakýsi drobný amulet: jednoduchá kovová spirála navlečená na šňůrku.

Minutu nato se vedle ní objevil kolega a rukou jí naznačil, že našel skrýš neotevřených konzerv. Naházeli je do jeho modrého plátěného vaku a zamířili ke schůdkům. Muž už stoupal nahoru, ale Hopperová z náhlého popudu odběhla zpátky k tělíčku a zdvihla amulet ze země.

Jakmile se celý jejich šestičlenný oddíl opět sešel na palubě, všichni zase slezli po žebříku do čekajícího člunu. Jeden voják přilepil na bok větší lodi těsně pod hladinou hroudu jakési hmoty a zabodl do ní krátkou tyčku. Když se motor člunu probral k životu, muž odtrhl z konce tyčky proužek, ta začala syčet a doutnat a na hladině se roztančily horké bubliny.

Do několika minut od jejich odjezdu rozbuška dohořela a ozvala se tlumená rána. V trupu lodi se objevila trhlina.

O pět minut později už loď znatelně klesla. Za dalších deset zmizela pod vodou docela.

Jako jediná z posádky se ohlédla a sledovala, jak se loď potápí. Těsně nad obzorem na širém oceánu pableskovalo bledé slunce, které na tomhle místě v téhle zeměpisné šířce setrvávalo hodinu za hodinou každý den.

2

Vlnochod nabíral tempo. Byl to opravdu pořádný drobeček, který se využíval na údržbové práce, k výcviku, pro odtah a tak podobně. Mnohdy nebýval k dispozici, ledaže nastala nějaká naléhavá situace. Jelikož ho měl ve správě Schwimmer a jeho mužstvo, spíš zůstával zakotvený, dokud se nerozječely poplašné sirény varující před ledovci.

Toho rána se ozvaly v 5.07. Rozřízly vzduch sytým, nesnesitelně hlasitým kvílením, které mělo všechny vyhnat z postelí. I po třech letech na plovoucí elektrárně se Hopperová při tom zvuku probouzela s trhnutím a bušením srdce. Ale pořád patřila k těm šťastnějším — coby vědecká pracovnice měla kajutu sama pro sebe. Řadoví vojáci spali v buňkách po čtyřech.

Už skoro dosáhli maximální rychlosti. Hopperová se rozhlédla. Řízení obstarával Harv, dlouhé vlasy mu ve větru vlály téměř vodorovně a rukou pevně svíral kormidlo. Všiml si jejího pohledu a mrkl na ni. Tam v podpalubí si počínal klidněji než ona. Při pohledu na ty mrtvoly málem utekla, skoro před tím studeným, páchnoucím vzduchem vzala do zaječích. Harvova uklidňující a robustní přítomnost ji nakonec udržela na místě, ale vděčná byla i za tu plynovou masku. Ještě teď v krku cítila zvratky. Na jedné takové lodi se vezla i její matka.

Bylo jasné, že Harv bude na mrtvoly zvyklejší než ona, ale říkala si, že zřejmě ani on už nějakou dobu žádnou

neviděl. Za ty tři roky, co byla na stanici, tu žádný voják nezemřel, s výjimkou Draxe po té nehodě a jedné jednadvacetileté naivky, Lambertové, která si vyšla na palubu během bouřky a vítr ji smetl do moře. Jakmile se počasí umoudřilo, vyslali za ní pátrací četu, která kroužila kolem elektrárny v čím dál větších soustředných kruzích, dokud Schwimmer nerozhodl, že už se nafty vyplýtvalo dost. O týden později se našel její baret, který se čirou náhodou zasekl o ocelovou palisádu v místě, kde se plovoucí elektrárna stýkala s mořem.

Bylo mrazivo. Pokaždé když Harv popohnal motor, člun zrychlil a chlad se do ní zahryzl s novou silou. Hopperová přejela pohledem po bledých tvářích zachmuřených vojáků po obou stranách úzké uličky. Leeson vypadal zničeně a ochable visel přes tvrdou oranžovou postranici.

Leesonovi bylo teprve devatenáct. Ve službě strávil pouhých pár měsíců, ale už teď každou další minutu očividně nenáviděl. Mohl dopadnout mnohem hůř, pomyslela si. Mohl skončit v Obilnici, hlídkovat na Skotské vysočině nebo nahánět odpadlíky v kentských bažinách. Tady měl aspoň jistá tři jídla denně a to, že žádný skutečný boj nehrozí. Leeson ani nevěděl, jaké má štěstí: flek na mořské elektrárně dostal málokdo.

Hopperová se na sedátku otočila doleva a zadívala se dozadu. Tady v severním Atlantiku viselo slunce na obloze nízko, jenom pár centimetrů nad obzorem. Ranní slunce, mohutná žlutá šmouha, která byla příliš rozředěná atmosférou, než aby doopravdy hřála, ale zároveň příliš jasná na to, aby se dalo předstírat, že je noc. Tady na stanici bylo neustále těsně po svítání.

Dobře věděla, že loď s hromadou mrtvol v podpalubí není to jediné, co jí leží v žaludku. Hlavou jí pořád vířily

myšlenky na ten dopis — který před několika týdny dostala a který byl odeslán ještě měsíc předtím —, na tenký nažloutlý papír, popsaný sotva patrným, roztřeseným písmem.

Ellen, nenič prosím tento dopis dříve, než si ho přečteš. Vím, už jen skutečnost, že Ti píši, Tě raní. Avšak závisí na tom mnohem více, než si dokážeš představit. Nezbývá příliš času.

Harv se s těmi nalezenými konzervami vyznamenal, uznala v duchu, ale byla by mnohem radši, kdyby jí neřekl, až se budou otvírat a jíst, jako to udělal po poslední úspěšné výpravě na palubu zbloudilé lodi. Nic je tolik nepřibližovalo ke starému světu, než když jedli plody sklizené před desítkami let a uzrálé na slunečním světle, jaké si pamatoval už jen málokdo.

Dnešním úlovkem samozřejmě nepohrdne — nebyla zase tak zásadová, aby odmítla drahocenné kalorie navíc —, ale už teď věděla, že nad každým soustem bude dlouho přemýšlet. Kdy se to jídlo v plechovkách sklidilo, zpracovalo a zakonzervovalo? Kdy ty plechovky někdo koupil nebo ukradl, kdy je vyndali ze skladu a uložili za přepážku v nákladovém prostoru rybářské lodi, aby oddálily smrt hladem?

Ale hlavně, proč je nikdo neotevřel a jak ti chudáci zemřeli? Odhadovala to spíš na nějakou nemoc než násilí, proto ten zámek u poklopu na palubě. Ať ta skořápka vyplula odkudkoli — z Jižní Ameriky nebo možná z jižní Evropy —, pasažéři mohli na palubu zavléct řadu nemocí, které se nijak neprojevily, dokud loď neopustila přístav a nevydala se napříč Atlantským oceánem bez lékaře a s nedostatkem léků. Možná si posádka zabrala záchranné čluny a zanechala cestující svému osudu?

Zauvažovala, kdo z nich asi zemřel jako poslední, ale pak se v duchu okřikla. Ať se na té bárce odehrála jakákoli hrozná scéna, už patří minulosti. Každopádně pokud ta loď vyplula z opačné strany Atlantiku, děti v podpalubí byly pravděpodobně starší než ona. Všechny lodě z Ameriky odrazily od břehů už před drahnou dobou.

A zase ten dopis, dral se jí do hlavy, tlačil před oči. Věty se jí v mozku samy od sebe opakovaly — dokonce i po dvou týdnech si pamatovala každé slovo.

Je toho více, co jsi během studií netušila — mnohem více. Je zcela nezbytné, abych Ti vše vysvětlil, a to výhradně o samotě. Můj život se nachýlil ke konci. Už Ti nemohu nijak ublížit. Ale Ty máš možnost zabránit mnohem většímu zlu. Prosím. Přečti si můj dopis. Nezbývá příliš času.

Zapomeň na to, přikazovala si v duchu. Zapomeň, zapomeň.

Lodě duchů už nebyly tak časté jako dřív, ale pořád se jich tam venku na vlnách houpaly tisíce, pořád jich byla obří flotila, které velela pouze čirá náhoda. Většinu z nich moře odneslo do mrtvé zóny uprostřed Atlantiku, kde utvářely loďstvo o rozměrech desítek kilometrů čtverečních, souostroví rzi a špíny, které nečeká nic než postupný rozpad a potopení. Kdesi četla, že před Zpomalením se na moři v jeden okamžik běžně vyskytovaly stovky tisíc plavidel. To znělo naprosto neuvěřitelně.

V současnosti už lodě nepředstavovaly vážnou hrozbu — v národních státech totiž nezůstalo dost lidí, kteří by je vyslali. Mnohem častější byly ledovce. A také nebezpečnější: lodě znamenaly problém, jenom když byly velké, ale i malá kra mohla způsobit katastrofu.

Přesto měli kolem plošiny zřízený třicetikilometrový bezpečnostní okruh. Zásluhou Harvova

elektrotechnického nadání se osazenstvo elektrárny při narušení okruhu radiotelegraficky dozvědělo, v kterém úseku k němu došlo, a získali tak přehled o situaci. Následně byl na průzkum vyslán *Vlnochod*. V případě ledovce se do terénu povolala větší loď, *Gertie*, která ho odtáhla na novou trajektorii. Ale s menšími objekty si měli poradit sami.

Hopperová měla při ledovcových výpravách za úkol spočítat směr plutí ledových ker a určit převládající proudy na hladině, na základě čehož se od ní očekávalo doporučení, kolik síly a v jakém směru je potřeba vyvinout, aby se předešlo srážce. Plnit povinnosti s hmatatelnými výsledky bylo uspokojující, ale zvládlo by to každé malé dítě, a navíc ji to odvádělo od její skutečné práce.

Její skutečná práce. A už tu byl zase, muž, který ji jako první učil všemu, co teď dělala. Slova z dopisu jí v uších zněla pronášená jeho hlasem, tichým a kajícným, jako tehdy při jejich posledním setkání.

Hluboce jsem Tě ranil. Vím to. Ale také přesně vím, jak své chyby odčinit. Jsi jediná, kdo může pomoci. Nikomu jinému nedůvěřuji.

Plovoucí elektrárna už byla na dohled. První se jako vždycky objevily věžové reaktory a proužky páry z topné soustavy — rozedrané obláčky vycházející z komínů určených k mnohem většímu zápřahu. Ano, tohle teď bylo cosi jako její domov: studená halda radioaktivního kovu ztracená v ledovém moři.

Při slavnostním otevření se o stanici básnilo jako o průkopnickém počinu. Dnes coby zchátralý pomník neúspěchu dřepěla tři sta kilometrů daleko od jihozápadního pobřeží Anglie. Sice první svého druhu, ale zároveň také poslední. Z rozhovorů s Harvem věděla,

že reaktory pořád vyrábějí dost energie na to, aby se stanice udržela v chodu a něco málo zbylo i pro pevninu. Jakmile však tahle skomírající efektivita zanikne, elektrárna bude bez lítosti opuštěna a odsouzena k zapomnění, jako tolik dalších věcí v tomhle uvadajícím světě.

A pak ty poslední řádky v dopise, ta snažná prosba. Ne o odpouštění, ale o — kdoví o co, těžko říct. Nejspíš to byl marný pokus o omluvu, podbarvený vábivou špetkou tajemství. Jenže Hopperová už o žádná tajemství nestála.

Prosím, diskrétně mě kontaktuj na výše uvedené adrese. Ellen, nepokoušej se dostat blíž. Hrozí Ti velké nebezpečí. Ale odepiš mi. Prosím. Musím Ti něco ukázat.

A dál už nic, jen roztřesený podpis: *Edward Thorne*.

Ten dopis spálila. Užívala si, že ho držela právě v takovém úhlu, aby začátek shořel až na závěr. Poslední čitelná slova byla *Ellen, prosím nenič tento dopis*, poté *Ellen, prosím nenič* a nakonec jenom *Ellen*. Schválně si připojenou adresu odmítla zapamatovat, kdyby snad její rozhodnost později ochabla. Žádnou odpověď neodeslala.

Stanice se přiblížila. Už byla nad vlnami vidět celá, ponurá a ošlehaná větrem. Připomínala obří železnou korunu: poslední pozůstatky nějakého gigantického utonulého krále. Ze čtyř mohutných pilířů se odlupovala rez, na kotevní řetězy dorážela vodní tříšť a lomcoval s nimi severoatlantský vichr. Ve spodní části se stanice zbarvila dozelena, obrostla srstí z mořské flóry, která se jí držela zuby nehty, jako by věděla, že stovky kilometrů daleko lepší útočiště nenajde.

Hopperová si z opasku odepnula čutoru s vodou, několikrát si lokla a sledovala moře, jestli náhodou nespatří velrybu.

A potom když už člun setrvačností doplouval ke staničnímu molu, obrátila pohled zpátky na kovový kolos a poprvé si všimla, že na palubě sedí jako masařka velký černý vrtulník.

3

Teď po třiceti letech působilo Zpomalení jako něco naprosto přirozeného. Bylo zvláštní si představovat, že kdysi lidem přivodilo nevěřícný šok.

Hopperová věděla, že se řadí k posledním dětem „před“. Narodila se pouhé čtyři roky před tím, než se planeta v otáčení kolem své osy zbrzdila téměř na nulu. Takových moc nebylo. Od té doby se samozřejmě dětí narodila spousta, ale v oněch závěrečných letech porodnost prudce klesla. Svět znehybněl, napjatě očekával všeobecnou zkázu a s dětmi, které tehdy už měly pár roků, zacházel jako s honorací — usilovně se dbalo o jejich stravu a pohodlí, jako by šlo o předběžnou omluvu za porouchanou planetu, kterou jejich rodiče nedokázali opravit.

Zato novorozeňata se během té doby považovala v lepším případě za výstřelek, v horším za bezohlednou krutost. Proč přivádět novou duši na svět, který se řítí do záhuby? Chaos a nedostatek zdrojů ke konci Zpomalení držel celosvětové libido v šachu. Řada těhotenství byla ukončena, předčasně a neodborně.

Nepřesnosti v měření času, které se postupem k závěrečnému východu slunce stupňovaly, měly za následek, že se žádné dítě oficiálně nestalo posledním pamětníkem starého světa: světa rozbřesků, soumraků a chladivých jasných večerů. A i kdyby se snad nějaké velké hodiny zastavily přesně v souběhu se zemskou rotací a porodnice všude po světě v záznamech zapátraly po

posledním narození, k ničemu by to nevedlo. Ať už tím dítětem byl kdokoli, pravděpodobně byl dávno po smrti.

Z toho důvodu byla generace Hopperové výrazně méně početná než ta předchozí i následující. Teď už se situace na pevnině trochu zlepšila: rodilo se více dětí, zakládalo více rodin a pořádalo více svateb. V dávných dnech se svatbám věnovaly celé časopisy. Hopperová jeden našla v domě svého otce. Byl opoznámkovaný matčiným úhledným rukopisem, tady hvězdička, tam zakroužkovaná květinová výzdoba. Teď si člověk nedokázal představit, že by takhle plýtval papírem. Jakmile pomyslela na svou matku, jako vždy ji bodlo u srdce: čas už ostří otupil, ale bolest byla pořád nesnesitelná.

Obroda. Jedna nová továrna každý měsíc, čítala v úředních zprávách. Každý týden více orné půdy, každý rok více škol, silnic, jídla. Před dvěma roky nová železniční trať. Velká britská obnova byla v plném proudu. Občas tomu bylo ze zrezavělé mořské elektrárny, ustrnulé v nekonečném podzimním ránu, těžké věřit. Ale zprávy se nesly v optimistickém duchu.

Přísně vzato samozřejmě neříkaly pravdu. Každý věděl, že v určitých regionech se vládní regulace ctily spíš porušováním než jejich dodržováním, například na severu, v rozsáhlém novém obilném pásu napříč Skotskem, na spoustě míst mimo velká města. Vypukaly nepokoje, které vláda unaveně potlačovala — každou chvíli se někde objevilo tělo nějakého nebohého zemědělského inspektora s výzvou, ať si ho úřady odvezou. Nic z toho se člověk samozřejmě z oficiálních kanálů nedozvěděl, ale bylo pozoruhodné, kolik toho veřejnost věděla, třebaže se o tom v novinách nikdy nepsalo.

A teď se tu najednou zčistajasna objeví vrtulník. Byl malý, bachratý a jeho vypouklá skleněná kabina připomínala hmyzí oko.

Stanice sice disponovala helipadem, ale za tu dobu, kterou tady Hopperová strávila, ho někdo využil vůbec poprvé. Palivo bylo vzácné a vyhrazené pouze pro důležité vládní záležitosti. Vojáci už helikoptéru zahlédli také, šťouchali do sebe lokty a ukazovali si na ni. Hopperová vůči ní pocítila nevysvětlitelný odpor.

Na okamžik ji napadlo, jestli si nepřišli pro Harva kvůli tomu žertíku se sirénami. Pak se sama sobě musela zasmát. Před měsícem Harv nějak vyčmuchal, že Schwimmer bude mít brzy narozeniny. A tak v onen slavný den, když se vojáci seřadili na palubě k ranní inspekci — a Schwimmer právě otevíral pusu —, Harv na poplašné sirény spustil elektronické „Hodně štěstí, zdraví", naprosto falešné a ukvílené. Hopperová, která výjev sledovala z kantýny, se tomu upřímně smála. Vojáci zpívali a Schwimmer byl celý brunátný, jak se v něm svářil vztek a pobavení.

Jakožto Schwimmerova pobočníka mohl Harva stihnout přísný trest, ale podařilo se mu velícího důstojníka umluvit. To byl celý Harv. Šarmantní jako vždy.

Jestli vláda může propálit tolik kerosinu, jenom aby vyletěla nad moře a pozvala si Harva na kobereček kvůli něčemu takovému, musí být Anglie stabilnější a lépe řízená země, než si myslela.

Vlnochod už proplouval pod železnou vstupní mříží k molu vyčnívajícímu nad hladinou. Přesně v tu chvíli se před vrtulníkem objevila postava — v černém, s bílou páskou na paži.

Člun vypnul motor, setrvačností doklouzal do malého doku a vojáci vyskákali ven a začali ho vytahovat po

lodním skluzu. Hopperová vylezla na výstupní rampu a pozorovala je.

Co si tak asi mohlo vyžádat helikoptéru? Výměna velitele? To těžko, nového by prostě určitě přivezli na další zásobovací lodi. Lékařská pohotovost? To by muselo být něco hodně zlého, a nic takového se k ní nedoneslo. A pak se jí zvedl žaludek, protože ji napadlo, že možná přiletěli kvůli tomu dopisu.

Vtom jí Harv houkl do ucha, až sebou trhla: „Za chvilku se to dozvíš."

„Co jako?"

„Kdo to sem přišel úřadovat."

Zhluboka se nadechla. „Určitě o nic nejde."

Harv se ušklíbl. „Jak myslíš."

Vojáci si svlékli oranžové kombinézy a pověsili je do plechových skříněk podél doku. Její a Harvův oblek se bude muset vyčistit. Odhodila ho spolu se zachráněnými konzervami do provizorní dekontaminační nádoby — což byla ve skutečnosti prostě bedna na výstroj vyložená olověnými pláty a nahoře polepená podomácky vyrobenou lebkou se zkříženými hnáty, vystřiženou z fluorescenční tkaniny. Pokud plechovky nevykážou známky radiace, omyjí se a zkonzumují. Pokud radioaktivní budou, vyhodí se: přivážou se ke kontejneru s odpadem, aby místo plovoucí stanice zamořily mořské dno.

Četa dokončila práci, spočítala se a zmizela v kovovém průlezu. Ocelová dvířka se za nimi přibouchla. Zůstala s Harvem v doku sama, jenom voda černá jako dehet šplouchala ve čtvercovém prostoru uprostřed. Z dorážení vln na vnější stěny stanice jí naskočila husí kůže.

„Tyhle fakt nesnáším." Pořád jí ještě bylo nevolno, živě si pamatovala nechutné pohupování oné rybářské

lodi, ale zároveň na sebe byla naštvaná, že takhle dává najevo svou slabost.

„Ty lodě? Ty nemá rád nikdo, El. Asi bys byla trošku úchyl, kdyby ti přišly fajn." V Harvově hlubokém hlasu pořád malinko zazníval přízvuk. Narodil se v Bostonu, jeden rodič pocházel z Anglie a druhý z Ameriky. Do Británie se přistěhovali, když byl ještě dítě, těsně předtím, než to celé začalo, díky čemuž patřili k posledním šťastlivcům, kteří bezvýhradně získali plné občanství. Jelikož ho dobře znala, neuniklo jí, že se čas od času pokouší svůj americký původ zakrýt, zkracuje samohlásky a zarputile se snaží prokázat dost loajality, aby na základě mluvy nikdo o jeho státní příslušnosti nepochyboval.

„Odkud podle tebe ti nebožáci byli?"

„Radši na ně vůbec nemyslet. Stejně už to měli nejspíš docela dlouho za sebou."

„Neříkej mi, že je potápíš rád."

„Osobně bych radši klesl ke dnu, než abych se navěky plácal na hladině. Tak pojď."

Hopperová prolezla dvířky za Harvem a začala stoupat po schůdcích vedoucích na palubu. Na tolik mrtvol už dlouho nenarazili. Poslední dvě plavidla byla téměř liduprázdná. Zato na té lodi předtím, jihoamerickém trajektu před třemi měsíci, málem nebylo k hnutí. Přinejmenším jednou do týdne se jí o tom pořád zdálo.

„O co teda myslíš, že jde?" Nevydržela se nezeptat. Určitě zjistili, že jí napsal Thorne. Jiné vysvětlení není. Ale jak? A proč je to tak důležité, aby sem kvůli tomu někdo vážil cestu až z pevniny?

„S tím vrtulníkem? Nejspíš o nějakou kancelářskou krysu, která nás přišla zkontrolovat, jestli dost šetříme cizrnou a jestli spíme pod dekou o předepsané tloušťce. Nebude to nic vážného."

Otočil se a při úsměvu ukázal zuby. Jeden mu chyběl — tvrdil, že mu ho vyrazili klackem v potyčce u hranic. Byl pohledný, ale Hopperová z něj cítila, že je na takovou jasnou známku střetu ve svém zevnějšku náležitě hrdý.

Zamyslela se. „Dodávka zásob?“

„Takhle malé helikoptéry nic neuvezou. Zásoby to nebudou, leda by poslední zásobovací loď zapomněla otvírák na konzervy.“

„Tak něco zdravotního?“

Harv pokrčil rameny. „Pokud vím, tak ještě včera byli všichni v cajku. A Donaghy má léků v zásobě na čtvrt roku, teda za předpokladu, že dostaneme akorát syfilis a migrénu. Takže sázím na to, že nám přiletěli sdělit nějaké novinky. Každopádně ten vrtulník je našich.“

„Jak to víš?“

„Poznal jsem ho. Je to britský model.“

„Třeba už pevninu obsadili Skandinávci a my jsme poslední výspa Britského impéria.“

Harv se uchechtl. Pak se odmlčeli, jeho kanady v tichu dusaly po železných schodech, její tenisky vrzaly. Stanice měla několik podlaží. Některé části elektrárny už byly mimo provoz, v dobré půlce z nich platil zákaz vstupu a tamní zastaralá technika už sloužila jenom k rozebírání na součástky. Když měla Hopperová volno, občas vyrazila ven, toulala se po chodbách a zkoušela, jak dlouho potrvá, než na někoho narazí. Její rekord činil dvě a čtvrt hodiny.

Došli na konec schodiště. Harv se opřel do dveří a dovnitř se nahrnul studený vzduch. Na palubě nikdy nemrzlo — i když za tmy v dobách před Zastavením to tam muselo být hodně neutěšené —, ale obvykle tam bylo dost chladno a sychravo, aby se člověk rád vrátil

do vnitřních prostor. Hopperová to poznala na vlastní kůži: každé ráno na palubě hodinu běhala kolečka.

Nad plošinou se táhla dlouhá zakřivená střecha kantýny a společenských místností, ze kterých byl výhled na oceán. Zamířili k nim a po cestě minuli helikoptéru. O zábradlí se tam čelem k moři opírala postava, kterou Hopperová zahlédla z člunu. Muž s odbarvenými vlasy, ostříhanými na ježka. Vypadal jako motorkář: kožená bunda, černé kalhoty, vysoké boty. Nevšímal si jich, zíral na hladinu a v ruce mu bez zájmu odhořívala cigareta.

Když dorazili ke kantýně, Hopperová si okénkem ve dveřích všimla Schwimmerovy plešky. Seděl u jednoho z dlouhých ocelových stolů zády k nim. Jakmile vstoupili, otočil se.

Harv zasalutoval. Schwimmer mu pozdrav oplatil a zabručel: „Pohov." Pak dodal: „Dobré ráno, paní doktorko."

„Dobré ráno, pane plukovníku."

„Kapitáne, podejte hlášení."

„Ano, pane. Zachytili jsme ji zhruba v šest čtyřicet pět. Malou bárku. Všichni jsme se nalodili, až na Drachmanna, který držel hlídku. Při vstupu na palubu jsme si všimli…"

Zatímco Harv mluvil, její oči si po tom ostrém světle na palubě postupně přivykly na přítmí a ona začala vnímat i zbytek místnosti. Na druhé straně stolu seděly čelem ke Schwimmerovi dvě postavy. Muž, pořád ještě v kabátě, a žena.

Žena působila impozantním dojmem — zjevně byla z dvojice vyšší, ačkoli možná jenom seděla vzpřímeněji. Hopperová odhadovala, že je jí něco přes čtyřicet, a vypadala jako hollywoodská krasavice, která už

začala trochu uvadat. Tmavě hnědé vlasy s nádechem červené měla pečlivě nakadeřené a rty jí zářily silnou vrstvou rudé rtěnky, přičemž koutky se jí zjevně ze zvyku samolibě zvedaly vzhůru.

Muž byl o pár let starší. Byl vyzáblý a jeho mastné prořídlé vlasy už chytaly šedý odstín. Zašedlou měl i pleť, až na spodní čelist, kde měl kůži od tupé žiletky červenou a podrápanou. Límeček košile mu obepínal krk tak těsně, že mu po straně mírně vystupovala žíla. Vypadal unaveně a nezúčastněně.

Před dvojicí stály na dlouhém ocelovém stole dva kelímky místní odporné kávy. Harv jí říkal „Neptunovy chcanky". Z kelímků se nekouřilo — už tam nejspíš nějakou dobu stály. Zase začala vnímat Harvův hlas.

„...připraveni, jakmile bude chtít Fraser sejít dolů a zahájit dekontaminaci, pane."

„Díky, kapitáne. To je zatím vše."

„Pane."

Další zasalutování a Harv se vytratil zpátky na palubu. Hopperová sledovala, jak odchází, a otočila se, až když si uvědomila, že na ni Schwimmer mluví.

„Promiňte, pane?"

Schwimmer byl příliš zdvořilý, než aby na její nepozornost poukázal. „Jenom jsem říkal, jak se zrovna hodí, že jste s kapitánem McCrumem přišla i vy, paní doktorko. Máte návštěvu. Z Londýýýna." V posledním slově zazněl náznak posměchu — *jaká čest, že za tebou přiletěli tihle měšťáci*. Pokynul směrem ke stolu, kde už se vysoká žena zvedala a nabízela Hopperové ruku. Potřásla si s ní.

„Dobré ráno, doktorko Hopperová. Jmenuji se Ruth Warwicková. Jsem z ministerstva vnitra. Bála jsem se, že vás vzbudím, ale vy jste dneska patrně vstávala

ještě dřív než my.“ Zčistajasna se usmála a byl to zářivý a zcela vyumělkovaný úsměv, který jí z tváře zmizel stejně rychle, jako se na ní objevil. Svého společníka nepředstavila.

Otočila se na Schwimmera. „Jak jsme se domlouvali, pane plukovníku, mohli bychom si s paní doktorkou popovídat pár minut o samotě?“

Vystupovala kultivovaně. Hopperovou napadlo, že takové jako ona zná. Soukromá škola a pak po internátu rovnou armády, místo aby se další tři roky zahazovala na některé z nemnoha zbývajících univerzit. Pár let ve vojenské službě a potom zpátky do civilu, s občasnými stesky po jednodušších časech a latentní zálibou v plnění rozkazů. Hopperová tipovala, že rodina ani osobní život nic moc. Na druhou stranu měla žena na ruce snubní prsten, masivní zlatý kroužek, který dokonce i na její velké dlani působil přehnaně mužsky.

Schwimmer přikývl. „Samozřejmě. Kdybyste něco potřebovali, budu u sebe v kanceláři.“ *V kanceláři*. To očividně mělo tu místnost — plechovou komoru dva krát tři metry, zaskládanou nesmyslnou administrativou — uvést v lepším světle, než jak tomu bylo ve skutečnosti: že je to prostě kutloch, kam si Schwimmer večer zalézal, aby si odpočinul od svých podřízených. Schwimmer to s lidmi nikdy zrovna neuměl, za což ho Hopperová měla ráda. Kývl na ni s obvyklým podmračeně neutrálním výrazem, pak se otočil a odešel.

Jakmile za ním zaklaply dveře, v kantýně se na pár vteřin rozhostilo ticho. Hopperová stála naproti dvěma sedícím návštěvníkům a cítila se, jako by ji zase zavolali do ředitelny, přičemž si vzpomněla na milou sekretářku, která se na ni ve vstupní kanceláři vždycky povzbudivě usmála. Paní Vernonová, tak se jmenovala.

Přemýšlela, co asi paní Vernonová dělá dnes. Pravděpodobně je pod drnem.

Prosím. Musím Ti něco ukázat. Slova z dopisu se jí zničehonic vrátila.

„Posaďte se, paní doktorko. Moc vám děkujeme, že jste si na nás našla čas." Když byl Schwimmer pryč, Warwicková mluvila nenuceněji a vřelejším, přátelštějším tónem.

Hopperová si sedla, přes tenké kalhoty ji do zadku zastudily ocelové lamely. „Asi to musí být důležité, když jste kvůli tomu letěli takovou dálku. V jakém oddělení na ministerstvu pracujete?"

„Oficiálně dělám pro Bezpečnost. Ale kvůli bezpečnostním záležitostem tu s inspektorem Blakem," ukázala na svého kolegu, „nejsme. Chápu to správně, doktorko Hopperová, že tu zastáváte pozici vedoucího vědeckého pracovníka?"

„‚Vedoucího' je asi trochu přehnané. Jsem tu jediná."

„Musí to být velice osamělý život. Skoro až takové dobrovolné poustevničení. Velící důstojník nám prozradil, že se zabýváte odtahováním ledovců."

„Jenom když je třeba."

„Čemu se věnujete ve zbývajícím čase?"

„Měřením mořských proudů, složením vody, teploty a salinity. Hledám ve vodě otisky DNA, jestli tu náhodou neplavou ryby, které ještě neznáme."

„Takže jste pozorovatelka. Ne žena činu. To je docela obtížně pochopitelná profesní volba, když mezitím lidé strádají hlady."

Hopperová pokrčila rameny. Nechtěla té ženské svou práci vysvětlovat o nic podrobněji, než bylo nutné.

Warwicková pokračovala. „Ale předpokládám, že to nějak ovlivňuje i souš, je to tak? Proudění vody a tak podobně?"

„O co jde, prosím vás? Určitě jste neváželi takovou cestu, abyste se mě vyptávali, jak jsem spokojená v zaměstnání."

Warwicková sepjala ruce v hraném prosebném gestu. „Odpusťte. Chápeme, že máte spoustu práce. Jestli se nemýlím, studovala jste na Oxfordu, že ano?"

Hopperová bezděčně zaťala svaly. Měla pravdu. Jsou tady kvůli tomu dopisu. „Ano, ale to už je dávno."

„Takže jste znala Edwarda Thorna, říkám to správně?"

„No… ano, znala." Warwicková nezareagovala. „Ale jenom trochu. Jeden rok mě učil."

„Podle jeho mínění jste se přátelili."

„Učil mě. Neřekla bych, že jsme byli přátelé." A bylo to tu, první lež tohohle setkání. Nebo aspoň první z její strany.

„Každopádně mám pro vás špatné zprávy. Bohužel je ve vážném stavu. Právě leží v nemocnici. Stavili jsme se za ním, jestli pro něj můžeme něco udělat, a on si vyžádal vás. Chtěl by s vámi mluvit. Takže jsme se vás přišli zeptat, jestli byste byla ochotná ho navštívit. Samozřejmě se vám to nestrhne z dovolené."

„Tak na tohle jste plýtvali palivem?" Teď když už odezněl prvotní šok, začal se v ní sbírat vztek. Vztek na Thorna, že ji do toho zatáhl, a vztek na tyhle cizince, že jí takhle vpadli do jejího nového života a snaží se ji odvléct zpátky do Londýna.

„Dlouhá léta býval jedním z nejvýznamnějších lidí v zemi, paní doktorko Hopperová. Neradi bychom mu v posledních dnech života upřeli jeho přání." V průběhu té promluvy zaznamenala další lež. Přesvědčivě podanou, ale lež. „A dostat jeden vrtulník do vzduchu britskou vládu nepoloží. Tedy taktak." Warwicková se své poznámce zasmála. Muž po jejím boku nikoli.

Hopperová si dobře vzpomínala, že když loni onen mladík Drax přišel o chodidlo při nehodě v nakládacím prostoru, žádný vrtulník navíc nebyl. Zavolali si na pevninu o lékařskou pomoc, a obdrželi jenom výmluvy. Draxův stav se horšil. Nakonec mu Donaghy vstříkl smrtící injekci. Jeho tělo zabalili do laciné plastové fólie a hodili přes palubu. Warwicková už zase mluvila.

„Je mi jasné, že na vás náš náhlý příjezd nejspíš působí přehnaně dramaticky, ale případ profesora Thorna je akutní a záleží nám na něm."

„Nevěděla jsem, že se Thornova pověst tak zlepšila," poznamenala Hopperová. „Když jsem ho viděla naposled, zrovna ho vyhazovali z Oxfordu. A tam byl jenom proto, že ho předtím vyrazil premiér."

Warwicková to přešla bez komentáře a promluvila o zlomek hlasitěji: „Taky už jste zralá na trochu volna. Poslední lodí jste se do Londýna nevrátila."

„Nic moc mě k tomu nenutí." Takže prolustrovali její osobní složku, jak je na tom s opušťáky.

„Ale to byste vážně měla. Je potřeba jít neustále kupředu." Zase ten úsměv.

„Proč jste mi nezavolali předem?"

„Víte, paní Hopperová —"

„Doktorko."

„Promiňte, paní *doktorko* Hopperová. Profesor Thorne se po vás sháněl teprve včera večer, a tak jsme se rozhodli rovnou přiletět a vyzvednout vás osobně. Navíc už mu opravdu příliš času nezbývá." Chlap vedle ní, Blake, z Hopperové od chvíle, kdy si sedla, nespustil oči a teď mu v obličeji při slovech jeho společnice cukl sval.

„Mám tu docela napilno. Myslela jsem si, že vláda naši práci podporuje."

„To bezpochyby ano. Nicméně profesor Thorne by vás opravdu rád viděl.“ Warwicková pokrčila rameny. „Spousta lidí by to považovala za čest.“

„Já ale ne.“ Hopperová postřehla, že tím ženu naproti sobě zaskočila, přestože se rychle ovládla. „Moje práce mi výlet za ním nedovoluje a upřímně ani nevím, proč by mě měl chtít vidět. Těžko se mi věří, že bych v jeho životě hrála nějakou roli.“

Warwicková opět pokrčila rameny. „Nutit vás samozřejmě nemůžeme.“

„Ne. Ze všech lidí zrovna on určitě pochopí, že práce je na prvním místě.“

Warwicková si povzdechla a rozhodila ruce. „Udělali jsme, co se dalo.“ Pak zvesela dodala: „Vaše pozice tady na stanici se má příští rok prodlužovat, že?“ Prolistovala dokumenty před sebou a jeden vytáhla. Mezitím co pokračovala, Hopperová v dokumentu, který měla vzhůru nohama, poznala svou pracovní smlouvu. „Připadalo by mi moudřejší dát si od práce pár dní oraz teď než riskovat ztrátu zaměstnání potom. Pokud je váš zdejší výzkum tak důležitý.“

Takže ji tak moc chtějí zpátky v Anglii, že jí vyhrožují výpovědí. Přitom její práce byla nejspíš to jediné, na čem jí ještě záleží. Narovnala se.

„Kdy se sem budu moct vrátit?“

Warwickové se očividně ulevilo. „Za týden sem míří údržbářská loď. To jsou skvělé zprávy, paní doktorko. Máte v Londýně kde složit hlavu?“ Chovala se tak, jako by Hopperová na žádost už kývla.

„Ano.“ Další lež. Něco vymyslí.

„Dobře.“ Warwicková pohlédla na svého spolupracovníka a přikývla. „Jakmile budete připravená, můžeme vyrazit.“

„Musím tu ještě pár věcí dodělat a dát kolegům instrukce."

„Říkala jste, že jste tady s vědeckou odborností jediná."

„Na některé experimenty můžou v mojí nepřítomnosti dohlížet i laici."

„Jak dlouho vám to bude trvat?"

„Pár hodin."

Warwicková se podívala na elegantní hodinky, které se na jejím mohutném zápěstí beznadějně ztrácely. „Zvládla byste to do deseti? Opravdu nemáme času nazbyt." Tón jejího hlasu se opět změnil: teď mluvila jako hostitelka, která se zarputile snaží ubytovat problémového hosta.

„Tak fajn."

„Jsem si jistá, že profesor Thorne vaši ochotu náležitě ocení." Zase ten úsměv, po kterém předtím nebyla ani stopa, a pak už jen pusto prázdno.

4

Harv postával ve dveřích, pažemi se opíral o horní rám a pod okrajem košile mu vykukoval srpek břicha.

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Nevím. Asi týden.“

„Bude to tady bez tebe nuda, Hop. Budeš mi chybět.“

Navzdory nepříjemně staženému hrdlu se musela pousmát. „No jo. Snažila jsem se to těm panákům vysvětlit, ale stáli si za tím, že jsou i důležitější věci než to, jestli se dobře bavíš.“

„Takový přístup mě vždycky mrzí.“ Stál tam, s nohou zaklíněnou ve dveřích balancoval na úzkém kovovém prahu a pozoroval ji, jak si balí.

Většina lidí si Harva kvůli jeho rozměrům automaticky zařadila mezi drsňáky. Nejspíš opravdu leccos vydržel: měřil bezmála dva metry a ramena měl široká jako býk. Přesto ho Hopperová vlastně nikdy neviděla v boji, a tak mohla hodnotit pouze jeho konverzační dovednosti. Byl vtipnější, než vypadal, a také přemýšlivější. Vlasy měl dlouhé, husté a černé, až na jeden šedý pramen nad čelem.

Když byla na stanici prvním rokem, sotva spolu prohodili slovo. Ve skutečnosti sotva promluvila s kýmkoli. Zrovna tehdy utekla z manželství, a vůbec od všeho, a nacházela se v takovém emočním rozpoložení, ve kterém by bez větších potíží klidně dokázala zůstat nadobro. Vojáci ani personál elektrárny se k družení nijak zvlášť neměli. Naprosto si vystačili s tím, že znají její příjmení.

Pak jednou při jídle v kantýně našla s Harvem společné téma. Byla to prkotina — knížka, kterou oba četli —, ale stačilo to.

Nezamýšlela to, rozhodně to neplánovala, ale přibližně před rokem se jedné noci nechali unést, po nějakém večírku uspořádaném vojáky, oslavě narozenin nebo něčem podobném. Nalili do sebe několik skleniček domácí kořalky, kterou mazáci vlastnoručně pálili. Chutnala otřesně, skleničky byly špinavé a nakyslý alkohol jenom stěží přebil kovovou pachuť, ale účinek se dostavil a oni spolu skončili v posteli.

Dlouho se mu potom vyhýbala. Ale od další takové party před několika měsíci se spolu vyspali ještě asi desetkrát. Její touha po aspoň minimální intimitě, emoční i fyzické, čas od času převládla nad touhou držet si všechny od těla, včetně Harva. A Harv si její potřebu samoty uvědomoval. Nikdy jí nevnucoval svoje požadavky, prostě se přizpůsoboval těm jejím a nabízel jí společnost jenom tehdy, když o ni stála. Byl jejím nejbližším — a jediným — přítelem na stanici.

Otočila se k malému plátěnému vaku a přihodila do něj pár dalších triček.

„Takže abych si to ujasnil. Sám Edward Thorne, slavný národní hrdina a tak dále a taky tvůj někdejší učitel na vysoké, ti napíše záhadný dopis. Teď umírá…“

„Podle všeho.“

„A chce tě vidět.“

„Aspoň mi to tvrdili.“

„Řekli ti proč?“

Pomyslela na spálené psaní a naléhavá slova v něm. „Nevím, Harve. Absolutně netuším. Sotva jsem ho znala.“

„Vážně?“

„Jo, vážně. Neznám ho, nemám zájem se s ním vidět